FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT GIUSEPPE TESAURO

föredraget den 23 januari 1997 *

1. I förevarande förfaranden uppmärksammas domstolen på den vid det här laget kända frågan om det är förenligt med gemenskapsrätten att ta ut skatter som i lika stor utsträckning belastar nationella respektive importerade produkter och vars intäkter är avsedda att finansiera en offentlig myndighets verksamhet.

För att det skall vara möjligt att bättre förstå räckvidden av de till domstolen hänskjutna frågorna är det lämpligt att inledningsvis beskriva de omtvistade avgifternas beskaffenhet, de författningar genom vilka de har införts och de befogenheter som har tilldelats de organ som erhåller intäkterna från avgifterna i fråga. [1]

2. I mål C-347/95 rör det sig om en avgift som tas ut på mejerivaror då de släpps ut på den portugisiska marknaden. Denna skatt infördes (en icke närmare angiven dag) år 1974 och har därefter ändrats vid ett flertal tillfällen. [2]

Mål C-28/96 avser tre avgifter som likaledes tas ut då produkterna släpps ut på den portugisiska marknaden: en avgift på kött, inälvor och ägg, en avgift på nöt- och getkött, särskilt avsedd för bekämpning av sjukdomar hos idisslare, samt en avgift på svinkött, som är särskilt avsedd för bekämpning av svinpest. Även dessa skatter, som har varit i kraft sedan före år 1949, har ändrats vid ett flertal tillfällen. [3]

3. Intäkterna från de nyss beskrivna skatterna var ursprungligen avsedda att finansiera ett organ för finansiell samordning, inrättat år 1939 och benämnt Junta Nacional dos Productos Pecuários (JNPP). Till följd av att Portugal anslöt sig till Europeiska gemenskaperna överfördes genom lagdekret nr 15/87 av den 9 januari 1987 samtliga av det orga-

* Originalspråk: italienska.

1 — Sanningen att säga är de båda besluten om hänskjutande lika lakoniska i detta avseende. I huvudsak innehåller de endast de tolkningsfrågor som har hänskjutits till domstolen. De faktiska och rättsliga omständigheter som därutöver har tillförts akten, särskilt genom de klargöranden som sökanden, den portugisiska regeringen samt kommissionen har gjort som svar på de specifika skriftliga frågor som domstolen har ställt, anser jag emellertid vara tillräckliga. Eftersom jag dessutom anser att samarbetet mellan gemenskapsdomstolen och de nationella domstolarna skall röra sakfrågor, kommer jag inte att ge mig in på en fördjupad diskussion om huruvida besluten om hänskjutande formellt sett var lämpade för att behandlas av domstolen.

2 — I artikel 1 i lagdekret nr 309/86 av den 23 september 1986 fastställdes de avgiftsbelopp som var tillämpliga vid tiden för händelserna i målet.

3 — De avgiftsbelopp som var tillämpliga för var och en av avgifterna vid tiden för händelserna i målet hade fastställts i lagdekret nr 343/86 av den 9 oktober 1986, lagdekret nr 240/82 av den 22 juni 1982 respektive lagdekret nr 44158 av den 17 januari 1962. De tre avgifterna avskaffades därefter genom lagdekret nr 365/93 av den 22 oktober 1993. Som framgår av kommissionens yttrande har samtliga varit föremål för förfaranden avseende åsidosättande av skyldigheterna enligt artikel 95 i fördraget, förfaranden som senare avskrivits av olika skäl. Det första avskrevs med anledning av att avgiften saknade diskriminerande verkan, de båda andra med anledning av att avgifterna avskaffades.

nets rättigheter och befogenheter till en nyinrättad offentlig myndighet, Instituto Regulador e Orientador dos Mercados Agrícolas (nedan kallad IROMA), som likaledes blev mottagare för intäkterna från avgifterna i fråga.

IROMA, en myndighet som har ställning som juridisk person och som är självständig i ekonomiskt och administrativt hänseende, fick i enlighet med artikel 3.4 i ovannämnda lagdekret i uppdrag att förvalta och samordna marknaderna för jordbruksprodukter och boskapsuppfödning. Närmare bestämt tilldelades den följande uppgifter: ställa de institutionella säkerheter som föreskrivs i systemen på nationell nivå och gemenskapsnivå avseende interventioner, priser, tilldelning av bidrag, stöd och subventioner, förvalta de finansiella mekanismer som föreskrivs på nationell nivå eller gemenskapsnivå till stöd för åtgärder avseende intervention, reglering, inriktning och organisation av marknaderna i fråga, övervaka hur jordbruks- och boskapsuppfödningsmarknaderna utvecklas och fungerar i Portugal och övriga medlemsstater, reglera utrikeshandeln med jordbruksprodukter och boskapsuppfödningsprodukter och anpassa den till gällande bestämmelser, delta på nationell nivå i förvaltningen av gemenskapsmarknaderna för dessa produkter, samarbeta med de nationella myndigheterna och med berörda tjänster inom kommissionen, i synnerhet för inhämtning och spridning av information om hur dessa marknader fungerar, samarbeta med organisationer som företräder de aktörer som berörs av ifrågavarande marknaders funktion, informera och utbilda producenter, industriidkare, handelsmän samt konsumenter inom sektorn, ta initiativ till lagstiftning i fråga om anpassning till gällande bestämmelser, inriktning och organisation av de berörda marknaderna samt slutligen driva slakterier.

4. Genom att lagdekret nr 282/88 av den 12 augusti 1988 antogs inrättades vid sidan av IROMA en annan myndighet, Instituto Nacional de Intervenção e Garantia Agrícola (nedan kallad INIGA). Med undantag för driften av slakterierna överfördes IROMA:s samtliga befogenheter till INIGA.

IROMA kvarstod emellertid som mottagare för 50 procent av intäkterna för de avgifter som är föremål för detta förfarande, medan övriga 50 procent tilldelades INIGA.

5. Genom lagdekret nr 56/90 av den 13 februari 1990 inrättades en ny specialiserad avdelning inom jordbruksministeriet, Direcção-Geral dos Mercados Agrícolas e da Indústria Agro-Alimentar (nedan kallad DGMAIAA). Genom samma dekret överfördes till DGMAIAA samtliga befogenheter som tidigare hade tilldelats IROMA och INIGA, samt ett flertal andra specifika befogenheter i fråga om förvaltning och kontroll av efterlevnaden av bestämmelser avseende marknaderna för jordbruksprodukter och boskapsuppfödning. [4]

Genom att ett ytterligare dekret på området trädde i kraft (nr 284/91 av den 9 augusti 1991) avsattes till DGMAIAA en del av intäkterna från avgifterna i fråga, motsva-

4 — Se i synnerhet artiklarna 2 och 6.1 i dekret nr 56/90.

rande en andel om ungefär 15 procent. Således fördelades summan av intäkterna från de omtvistade avgifterna från och med det året på DGMAIAA, INIGA och IROMA.

6. De händelser som ligger till grund för förevarande förfaranden ägde rum år 1991 beträffande mål C-347/95 och år 1992 beträffande mål C-28/96. Det är just på grund av att ovan beskrivna avgifter inte betalades in under de båda åren som Fazenda Pública anmodade União das Cooperativas Abastecedoras de Leite de Lisboa (nedan kallat UCAL) och Fricarnes S. A. (nedan kallat Fricarnes) att betala utestående belopp.

UCAL och Fricarnes motsatte sig kraven och överklagade till Tribunal Tributario de Lisboa, vid vilken de gjorde gällande att de omtvistade avgifterna var rättsstridiga. Domstolen i första instans biföll klagandenas talan och förklarade att avgifterna i fråga var rättsstridiga på grund av att de var oförenliga med gemenskapsrätten, närmare bestämt med artiklarna 9 och 12 i fördraget.

7. Fazenda Pública (nedan kallad sökanden) överklagade de båda domarna i första instans till Supremo Tribunal Administrativo, som beslutade att vilandeförklara de båda förfarandena och hänskjuta två frågor till domstolen för förhandsavgörande avseende tolkningen av de relevanta gemenskapsrättsliga bestämmelserna.

Den hänskjutande domstolens tre tolkningsfrågor, såsom de framgår av besluten av den 11 augusti 1994 och den 11 oktober 1995, är avfattade i likadana ordalag och avser frågan huruvida de omtvistade avgifterna är förenliga med artikel 95 i fördraget, med artiklarna 9 och 12 i detsamma, samt med artikel 33 i sjätte mervärdesskattedirektivet, 77/388/EEG [5].

Den första och den andra frågan

8. Den första och den andra frågan, vars syfte är att utröna huruvida avgifterna i fråga är förenliga med artiklarna 9 och 12 å ena sidan och med artikel 95 å andra sidan, är nära förbundna med varandra och skall därför behandlas samtidigt.

I det avseendet anser jag det inledningsvis vara lämpligt att kortfattat erinra om de principer som domstolen har utvecklat i sin rättspraxis i ämnet, vilken jag anser vara synnerligen uttömmande och fast.

9. För det första har domstolen vid ett flertal tillfällen klargjort att bestämmelserna i fördraget i fråga om avgifter med motsvarande verkan och artikel 95 om diskriminerande interna skatter eller avgifter inte kan tillämpas samtidigt på ett och samma fall. Frågan

5 — Rådets sjätte direktiv av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningsskatter — Gemensamt system för mervärdesskatt: enhetlig beräkningsgrund (EGT L 145, s. 1).

huruvida nationella skattesystem (eller avgiftssystem) som ingår i tillämpningsområdet för de förstnämnda bestämmelserna är rättsenliga kan således inte samtidigt bedömas med avseende på den sistnämnda artikeln. [6]

Med avseende på kvalificeringen av avgifter som belastar nationella respektive importerade produkter i lika stor utsträckning samt på den rättsliga bedömningen av dessa avgifter, har domstolen dessutom klargjort att det är nödvändigt att beakta det ändamål som intäkterna avsätts för. Även om vissa avgifter tas ut på samma sätt på nationella respektive importerade produkter, kan de nämligen därefter, just beroende på vad de används till, komma att få väsentligt olika verkan på de båda produkterna, så att de beroende på omständigheterna antingen framstår som avgifter med motsvarande verkan som en importtull eller som diskriminerande interna avgifter. Enligt en fast rättspraxis kan nämligen även sådana skattepålagor eller avgifter som formellt sett inte är diskriminerande, om de är avsedda att finansiera verksamhet som särskilt gynnar avgiftsbelagda nationella produkter, för nationella produkter innebära en utbetalning som huvudsakligen kompenseras av mottaget stöd, medan de för importerade produkter utgör en tillkommande nettokostnad, som inte finner någon kompensation i andra fördelar eller subventioner. [7]

10. Som senast klargjorts i domen i målet Scharbatke [8] måste det emellertid i ett sådant fall klargöras i vilken mån den avgift som har tagits ut på den importerade produkten kompenseras genom mottagna förmåner. Om kompensationen är fullständig, måste det anses att pålagan uteslutande belastar den importerade produkten och att den således utgör en avgift av motsvarande verkan som en importtull. Om det endast är fråga om en partiell kompensation, skall det konstateras att den nationella produkten likväl belastas med en pålaga som är lägre än den som belastar den nationella produkten, vilket får till följd att det föreligger en diskriminerande avgift i den mening som avses i artikel 95 i fördraget.

Det är för övrigt ostridigt att denna kontroll skall utföras av den nationella domstolen, som ensam förfogar över samtliga uppgifter, även i sak, som är nödvändiga för att bedöma målet. [9]

11. Av samma rättspraxis från domstolen framgår dessutom att tillämpningen av kompensationsprincipen förutsätter att den avgiftsbelagda produkten överensstämmer med den gynnade produkten. [10] För att kunna kontrollera om det föreligger en kompensation av den påförda pålagan är det självfallet nödvändigt att intäkten åtminstone delvis ånyo kommer den avgiftsbelagda

6 — Se bland de senare målen, dom av den 2 augusti 1993 i mål C-266/91, CELBI (Rec. 1993, s. I-4337), punkt 9. Principen återfinns emellertid redan i domen av den 8 juli 1965 i mål 10/65, Deutschmann (Rec. 1965, s. 539), och av den 16 juni 1966 i mål 57/65, Lütticke (Rec. 1966, s. 219).

7 — Rättspraxisen inom detta område är riklig. Se exempelvis bland äldre exempel domen av den 19 juni 1973 i mål 77/72, Capolongo (Rec. 1973, s. 611), av den 18 juni 1975 i mål 94/74, IGAV (Rec. 1975, s. 699), och av den 25 maj 1977 i mål 77/76, Cucchi (Rec. 1977, s. 987). Se senast dom av den 11 mars 1992 i de förenade målen C-78— C-83/90, Compagnie Commerciale de l'Ouest m. fl. (Rec. 1992, s. I-1847).

8 — Dom av den 27 oktober 1993 i mål C-72/92 (Rec. 1993, s. I-5509), punkt 10.

9 — Se exempelvis dom i målet Compagnie Commerciale de l'Ouest m. fl. (ovan fotnot 7), punkt 28, samt dom av den 16 december 1992 i mål C-17/91, Lornoy m. fl. (Rec. 1992, s. I-6523), punkt 22.

10 — Se dom i målet Cucchi (ovan fotnot 7) samt dom av den 25 maj 1977 i mål 105/76, Interzuccheri (Rec. 1977, s. 1029).

nationella produkten till del och inte uteslutande gynnar andra produkter. Det är uppenbart att frågan om kompensation under sådana omständigheter alls inte blir aktuell om en skatt, som exempelvis har tagits ut på saluförsel av kött, senare används för att finansiera förmåner som endast gynnar andra sektorer, exempelvis produktion av mjölk och mjölkbaserade produkter.

12. Domen i målet CELBI ger dessutom anvisningar som är användbara med avseende på de kriterier som den nationella domstolen skall grunda sig på då den skall fastställa om den kompensation som den nationella produkten åtnjuter är fullständig eller partiell. I det avseendet har domstolen klargjort att det är nödvändigt att med hänvisning till en viss tidsperiod kontrollera om penningvärdet av det skattebelopp som tas ut på de nationella produkterna motsvarar de fördelar som endast dessa åtnjuter. Andra bedömningsgrunder, som fördelarnas art, betydelse eller omständigheten att fördelarna är av oundgänglig karaktär, utgör inte en tillräckligt objektiv grund för att bedöma frågan om en nationell beskattningsåtgärd är förenlig med bestämmelserna i fördraget. [11]

13. Vad slutligen beträffar de slutsatser som den nationella domstolen skall dra av den rättsliga kvalifikationen av skatten i enlighet med endera regelkategorin, framgår dessa slutsatser redan av domen i målet IGAV. För det fall fördelarna för den nationella produkten *i sin helhet* kompenserar (eller rent av överstiger) den pålaga som belastar denna produkt, skall den avgift som tas ut på den importerade produkten anses vara rättsstridig i sin helhet, eftersom den utgör en avgift med motsvarande verkan som en importtull. För det fall fördelarna däremot kompenserar *en del av* den pålaga som belastar den nationella produkten, skall den avgift som tas ut på den importerade produkten, som i princip är rättsenlig, helt enkelt reduceras i proportion till kompensationen. [12]

14. Om vi återgår till förevarande fall, skall således den nationella domstolen med tillämpning av ovannämnda principer kontrollera om även de avgiftsbelagda importerade produkterna faktiskt drog nytta av de många verksamheter som utfördes (från fall till fall) av de myndigheter som tog emot de omtvistade avgifterna, och, om så var fallet, i vilken utsträckning.

Då detta sagts, anser jag emellertid inte att domstolen, om den endast återgav de principer som framgår av dess fasta rättspraxis, inte skulle ge ett svar som gjorde det möjligt för den nationella domstolen att slita de vilandeförklarade tvisterna. Om så vore fallet, skulle den nationella domstolen nämligen inte ha vilandeförklarat de båda förfarandena och begärt att domstolen skulle uttala sig i frågan. [13] Jag anser i själva verket att den omständigheten att den nationella domstolen har ställt de här aktuella frågorna är ett tecken på de svårigheter som otvivelaktigt är förbundna med tillämpningen av sagda rättspraxis i de enskilda fallen, trots att dess huvuddrag är klara.

11 — Se dom i målet CELBI (ovan fotnot 6), punkt 18.

12 — Se dom i målet IGAV (ovan fotnot 7), punkt 13. Se även senare dom i målet Compagnie Commerciale de l'Ouest m. fl. (även den ovan fotnot 7), punkt 27.

13 — Det skall bland annat erinras om att den nationella domstol som har ställt föreliggande frågor är samma domstol som hade begärt ett förhandsavgörande från domstolen i målet CELBI avseende tolkningen av samma bestämmelser. Därav följer uppenbarligen att den nationella domstolen är väl medveten om principerna i domstolens rättspraxis inom området.

15. Jag skall därför försöka göra ett par ytterligare påpekanden angående de omtvistade avgifterna i syfte att ge den hänskjutande domstolen ett så stort antal användbara uppgifter som möjligt för att denna skall kunna avgöra avgifternas rättsliga kvalifikation. Självfallet kommer jag att hålla mig inom ramen för de uppgifter som framgår av akten (såsom denna kompletterats genom parternas uppgifter) samt med hänsyn till den nationella domstolens behörighet. Jag vill påminna om att det är den nationella domstolen som slutgiltigt skall avgöra tvisten.

Som påpekats är de omtvistade avgifterna skatter som utan åtskillnad belastar nationella respektive importerade produkter, såväl vad beträffar de tillämpliga satserna som förfarandet för indrivning av avgiften. [14] Vid tiden för händelserna i målet delades intäkterna från dessa i olika andelar mellan de tre offentliga organen. Ett av dessa (DGMAIAA) hade i lag tilldelats befogenheten att organisera och samordna marknaderna för jordbruksprodukter och boskapsuppfödning. [15]

16. Det är just av undersökningen av de uppgifter som anförtrotts dessa myndigheter som sökanden, likt den portugisiska regeringen och kommissionen, drar slutsatsen — samtidigt som de erkänner att den nationella domstolen är den som slutgiltigt är behörig att avgöra frågan — att avgifterna i fråga varken förefaller utgöra avgifter med motsvarande verkan som importtullar eller diskriminerande avgifter i den mening som avses i domstolens ovannämnda rättspraxis. Detta skulle huvudsakligen bero på att de myndigheter som är mottagare av intäkterna från avgifterna utförde (eller hade utfört) uppgifter avseende förvaltning och samordning av den berörda marknaden till förmån för samtliga aktörer inom sektorn, oavsett om dessa var nationella eller utländska.

Dess argument är emellertid inte avgörande i sig. Oavsett att det formellt inte gjordes någon åtskillnad mellan nationella och importerade produkter, gör de det nämligen inte uteslutet att det i slutändan blev de nationella produkterna som *de facto* gynnades, uteslutande eller till största delen, av myndigheternas förmåner, det vill säga att den pålaga som belastade de nationella produkterna helt (eller delvis) kompenserades av den vinsten.

17. Tag exempelvis de skatter som var särskilt ämnade för bekämpning av sjukdomar hos idisslare och svinpest. Det är uppenbart att intäkterna av dessa skatter, som var

14 — Jag vill i det avseendet påpeka att det ännu inte framgår tydligt vilken som vid tiden för händelserna i målet var de omtvistade avgifternas utlösande faktor. Samtidigt som det av akten framgår att det rörde sig om avgifter som uppbars när produkterna släpptes ut på marknaden, förefaller det framgå av vissa påståenden som den portugisiska regeringens företrädare gjorde under sammanträdet att skatterna i fråga uppbars vid importtillfället vad beträffar de importerade produkterna. Även detta är således en fråga som den nationella domstolen måste undersöka och dra lämpliga slutsatser av.

15 — Se ovan punkt 3—5.

avsedda att finansiera åtgärder för att förebygga och bota sjukdomar hos boskap, sannolikt skulle komma att huvudsakligen, om inte uteslutande, gynna de kreatur som uppföddes inom det nationella territoriet. [16]

Även IROMA:s (numera DGMAIAA:s) roll i fråga om regleringen och efterlevnaden av bestämmelserna i fråga om *utrikeshandeln* med jordbruksprodukter och boskap tyder på det. [17] Det är uppenbart att om uttrycket "utrikeshandel" inte endast avser handeln med tredje land utan även handeln inom gemenskapen, följer det därav att det med all sannolikhet endast var de nationella producenterna (och således produkterna) som var ämnade att dra fördel av den specifika verksamheten.

18. Den portugisiska regeringen, som är av motsatt åsikt, hävdar däremot att ett ytterligare bevis för att avgifterna i fråga är förenliga med de relevanta gemenskapsrättsliga bestämmelserna utgörs av omständigheten att det endast var DGMAIAA som vid tiden för händelserna i de båda målen hade organisatoriska befogenheter inom sagda område. INIGA och IROMA fortsatte däremot att vara mottagare för en stor del av intäkterna från de omtvistade avgifterna (ungefär 85 procent) men utförde inte längre någon betydande verksamhet inom området. Detta skulle enligt den portugisiska regeringen a priori utesluta att någon form av kompensation kunde ges för den pålaga som bars av de nationella produkterna genom fördelar som berodde på dessa organs verksamhet.

Jag medger att inte heller detta argument förefaller övertygande. Jag anser tvärtom att det motsatta problemet därigenom aktualiseras. Det kvarstår nämligen att kontrollera, och domstolen har inga exakta uppgifter i det avseendet, vilken typ av verksamhet som IROMA och INIGA bedrev då de efter att ha "avklätts" sina befogenheter i fråga om marknadsorganisation som hade överförts till DGMAIAA likväl kvarstod som mottagare av en betydande andel av intäkterna från de omtvistade avgifterna samt vilken inverkan denna verksamhet hade på den eventuella kompensationen för pålagan som belastade de nationella respektive de importerade produkterna.

19. Kommissionen har för sin del påpekat att ett annat av de villkor som ställs i domstolens rättspraxis för att en eventuell kompensation för pålagan skall kunna beaktas inte är uppfyllt i förevarande fall, nämligen att den avgiftsbelagda produkten överensstämmer med den eventuellt gynnade nationella produkten. Detta skulle vara fallet eftersom de organ som mottog avgifterna hade allmänna befogenheter för att organisera hela marknaden för jordbruksprodukter och boskapsuppfödning, medan skatterna i fråga uteslutande drabbade vissa produkter.

Det är emellertid uppenbart att en sådan argumentation grundar sig på en oklar tolkning av domstolens rättspraxis. Som jag

16 — Den omständigheten har under sammanträdet huvudsakligen medgivits av den portugisiska regeringen.

17 — Se ovan punkt 3.

redan har påpekat ovan i punkt 11, skall den rätteligen förstås så, att frågan om kompensation inte behöver uppkomma då en skatt som tas ut på en viss produkt senare används för att finansiera förmåner som *uteslutande* gynnar andra produkter och inte då samma skatt används för att finansiera en hel marknadsorganisations verksamhet, inom vilken *även* den berörda produkten ingår.

20. Med beaktande av de svårigheter som den hänskjutande domstolen uppenbarligen har i fråga om att tillämpa de principer som utvecklats i domstolens rättspraxis, vore det avslutningsvis lämpligt att domstolen gav den hänskjutande domstolen ett så stort antal lämpliga uppgifter som möjligt för att den skall kunna slita tvisten. Detta skulle även tjäna syftet att minska en risk som jag påtalade redan i mitt förslag till avgörande i målet Lornoy, nämligen risken för att mål som rör samma skatt eventuellt kan komma att få olika lösningar i rättspraxis vid olika domstolar. [18]

Den tredje frågan

21. Några mycket korta påpekanden är nödvändiga för att ge den nationella domstolen ett svar på den tredje frågan, vilken som nämnts avser huruvida avgifterna i fråga är förenliga med artikel 33 i sjätte mervärdesskattedirektivet. Som bekant förbjuds medlemsstaterna genom den bestämmelsen att införa eller bibehålla skatter, tullar eller avgifter som kan karakteriseras som omsättningsskatter.

Av den undersökning som gjorts av skatterna i fråga förefaller det mig vara uppenbart att de har andra kännetecken än en mervärdesskatt, såsom dessa tydligt anges i domstolens fasta rättspraxis. [19] Till skillnad från mervärdesskatten tillämpas inte de skatterna allmänt, utan avser i stället endast vissa bestämda produkter. De är inte (eller framstår inte som om de vore) proportionella mot värdet på produkterna. De tas inte ut i varje produktions- och distributionsled, utan endast vid utsläppandet på marknaden. Slutligen är de inte tillämpliga på produkternas förädlingsvärde och således kan avdrag inte göras för den del av skatten som redan har erlagts för transaktioner i ett tidigare produktionsled.

Det förefaller mig således inte finnas något problem i fråga om sagda skatters förenlighet med ovannämnda bestämmelse i det sjätte direktivet.

18 — Förslag till avgörande av den 25 juni 1992 i målet Lornoy m. fl. (ovan fotnot 9), del a.

19 — Se exempelvis dom av den 31 mars 1992 i mål C-200/90, Dansk Denkavit (Rec. 1992, s. I-2217), punkt 11.

22. Mot bakgrund av det ovan anförda föreslår jag att domstolen lämnar följande svar på de frågor som har ställts av Supremo Tribunal Administrativo:

1) En avgift som på samma villkor tas ut på nationella produkter och på importerade produkter, vars intäkter är avsedda att finansiera verksamhet som endast gynnar de nationella produkterna, så att fördelarna som följer av avgiften i sin helhet kompenserar den pålaga som belastar sagda produkter, utgör en avgift med motsvarande verkan som en importtull och är förbjuden enligt artiklarna 9 och 12 i fördraget. Om fördelarna endast delvis kompenserar den pålaga som belastar de nationella produkterna, utgör avgiften däremot en diskriminerande intern avgift som är förbjuden enligt artikel 95 i fördraget.

   Det är den nationella domstolens uppgift att kontrollera om penningvärdet av det sammanlagda beloppet av den skatt som tas ut på de nationella produkterna motsvarar de fördelar som endast dessa produkter åtnjuter. Inom ramen för den kontrollen skall den nationella domstolen beakta omständigheten att intäkterna från avgiften är särskilt avsedda för att bekämpa sjukdomar bland den boskap som uppföds inom det nationella territoriet och/eller att reglera handeln med övriga medlemsstater från vilka de avgiftsbelagda produkterna härrör.

2) Artikel 33 i sjätte mervärdesskattedirektivet, 77/388/EEG, utgör inte hinder för att medlemsstaterna inför eller bibehåller avgifter som inte kan karakteriseras som omsättningsskatter. En avgift som endast tas ut på vissa produkter, som inte tas ut i proportion till priset på produkterna i fråga eller i varje produktions- och distributionsled och som inte tillämpas på produktens förädlingsvärde kan inte karakteriseras som en omsättningsskatt.